

като прійде, що бостанюва дрѣго? тóкмш івлéнїе то Г҃да нашегш ІСУСА ХРІСТА Сына Бóжїя ї небеса та, на когò то ймахме оўпоканїе ѹ надéжда: кой то ще исплни своє то правосéдїе на всички, кой то нéмъ не сà се покорили. Прóчее дѣма така: Їкоже мблїа исходафам ї востóкъ, ѹ івлáетса до запада, си-це єдетз ѹ пришествїе Сына человéческагш: ѹ дѣже єдетз трéпъ, тámш сове-рѣтса ѹ брлї [Мад. р.] Защо знаменїе то крестно ї востóкъ да же до запада ще возсїае помногш ї скѣгlostà солнечна, козвѣщаваюши сдїинò то пришествїе, ѹ івлéнїе за да воздаде всéкомъ по дѣламъ. Тога страшна та трéба ще вос-трéби, ѹ ще возвѣди всички та мѣртвы ї глыбины та землены, ѹ пра́ведны ѹ грѣшны, ѹ всако єстество, ѹ ізыка, ѹ племена ще воскреснатъ во мѧгновенїе ѿка: а заради воскресенїе мѣртвыхъ свидѣтельствова пророкъ Данїилъ: Й мнози ѹ же въ земнїй персти воскреснютъ, сїи въ жїзнь вѣчнѹю, а ѹніи въ сѣдѣ вѣч-ный [гл. 61.] а Йсаїа дѣма: Воскреснютъ мѣртвii, ѹ востанютъ сѣрии ко гро-бѣхъ (гл. 65.) Й Г҃да нашъ дѣма: Мнози оўслышавше ѹживѣтъ. Й като ѹживѣятъ, ѩе предстáнатъ на ли-ци то земно, ѹ ще чакатъ на страшнагш ѹ пра́веднагш сдїи пришествїе то со стрâхъ неискáзанъ: защо ѹгненна рѣка ще излѣзне съ ѹростъ като свирѣпо мѣ-ре, ѹ ще попали гбры ѹ холми, ѹ морѣ то ще потрѣби, ѹ воздѣхъ о ще се разліе ї разжженїе то като вѣсока: Свѣзды та ще спаднатъ, сїлнцето ще се преложи въ темнота, ѹ лната въ крѣвъ: невѣто като хартія ще се свѣтъ, ѹ всичка та земля ще сгорѣ, заради дѣла та, съ кой то а растлїха человѣцы та, ѹ бсквер-нїха съ блѣда ѹ прелюбодѣйства, съ лажы ѹ нечистоты, съ ідололоженїа, ѹ оў-бийства, ѹ брани, ѹ ще стање нѣбо нѣко, ѹ земля нѣва. Тога святіе та аггели ще обтечать, ѹ ще собератъ всички та ізыци, кой то ще возвѣди страшнїй о-най гласъ трѣбный, ѹ ще предстáнатъ на сдїи то Хрѣтка: кой то са были нѣ-кога царіе ѹ кнѧзи, сваиленноначалници ѹ сваиленницы, заради своє то си жи-тиї ї вѣкъ та дадатъ, ѹ заради стадо то, ако са нѣкои со своє то нераденїе по-губили ѻвцы та на свой та стада. Тога ще се возмѣтатъ вбините, ѹ дрѣги, кой то не са были докблни со свой та си жены, но бсквернїха вдовици ѹ сироты. Тога ще предстáнатъ обидници та, кой то са грабили побѣчь ї пра́ведно то, ѹ со сїаковъ спосѣбъ гладали сиромахъ да бїетатъ въ селата, въ домовете, ѹ въ цѣркви та. Тога ще предстáнатъ мѣжатици жены со стѣда, кой то не сохра-нїха свой та ложа, сїрѣчъ свой та вѣничилѣ неосквернены, но со всѣаквъ добрынї прелюбляеми, ходили по свой та си похоти ѹ желанїа. Тога ще предстáнатъ тіа, кой то Г҃на та любовь не сохраниха сѣтюще ѹ оўнѣли, защо са се Ѣрекли ї лѣгка та запокѣдь спасока, дѣто дѣма: Возлюбиши ближнаго твоего ѹкѡ самъ сеbe [Мад. 6. и Лк. 14.] Тога ще се всплачатъ тіа, що са имали мѣрило непра́ведно, ѹ стажанія непра́ведны придохли, чайще пра́веднаго сдїю: ѹ кой ще стерпї многу то предстáлены словеса? Тога пра́ведни та ще се проскѣтатъ като сїлнце, а грѣшни теоўнли ѹ скѣтовани ще се ѹватъ (Лк. 14.) Й двоите, сїрѣчъ ѹ пра́ведните оў-